РТС да включи програми на малцинствените езици

Стр. 3

Албания призна българското малцинство

Стр. 3

UDRUZENJE BALKAN

Осмият фестивал на националните малцинства и общности в Република Сърбия „Дни на изворната музика“ ще се състои в Ниш на 27 октомври. Проявата ще бъде проведена в залата на Светосавския дом към Съборната църква с начало от 19 часа. Фестивалът ще се състои под патронажа на Министерството на културата и информирането на Република Сърбия и с подкрепата на Град Ниш – секретариата за кутура, Община Медиана, Община Пантелей. Организатор на мероприятието е Сдружение „Балкан“ от Ниш, а входът е безплатен.

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

Ново Братство

ISSN 2466-4707

ГОДИНА II ◉ БРОЙ 32 ◉ 27 октомври 2017 г. ◉ Безплатен екземпляр ◉ Основател: НАЦИОНАЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРИТЕ В СЪРБИЯ

Официално приключи проекта на ЕС ПРОГРЕС за реконструкция на покрива на Центъра за култура в Босилеград

Стр. 2

От ляво: Борис Златанов, проектен инжинер в ЕС ПРОГРЕС; Марко Вуячич, национален мениджър на ЕС ПРОГРЕС; Владимир Захариев, кмет на Община Босилеград и Воислав Божилов, директор на Центъра за култура

Живка Милова, главен редактор на списанието на български език в Кипър „БГ Фактор”

Децата на нашите сънародници в Кипър изучават майчин език в неделните училища

Стр. 8

Щрихи за портрет

Тодор Антов, лауреат на най-значителното общинско признание

Производството на здравословна храна като кауза

Стр. 4

Има ли решение за “Кобос”?

Стр. 2

“Калинел” си отиде, но бурята около оттегляне-то му не стихва

Нови Лади Ниви за Здравния дом и за Общинското управление

Стр. 5

Над 50 производители на „Вурдиадата” в Бабушница

Стр. 5

В димитровградския Здравен дом

Стр. 5

Ваксиниране срещу сезонния грип

Портал ФДР FAR

интегрира мултикултуралното развитие между Сърбия и България

Официално приключи проекта на ЕС ПРОГРЕС за реконструкция на порива на Центъра за култура в Босилеград

В Центъра за култура в Босилеград тези дни бе организирано тържество по повод приключването на проекта „Развитие на културата чрез подобряване на инфраструктурата в Община Босилеград", реализиран чрез програмата ЕС ПРОГРЕС.

Стойността на проекта е 56 300 евро, от които 49 544 евро са осигурили Европейският съюз и Правителството на Швейцария посредством ЕС ПРОГРЕС, а 6 756 евро Община Босилеград, която допълнително е обезпечила още 2 301 евро. Проектът е подкрепило и Министерството на културата на Република Сърбия, което е осигурило технически съоръжения за ремонта на заседателната зала.

Освен цялостно ремонтиране на покрива на Културния дом, чиято площ е 1 500 квадратни метра, в рамките на прокта е извършен и ремонт на няколко помещения, пострадали от течове, както и оборудване на тържествената заседателна зала. Изпълнител на строителните работи бе фирмата „Витон" от Болеч - Белград, а в реализацията на проекта бе включено и Публичното предприятие за строителни площи и пътища от Босилеград.

На тържеството присъстваха Марко Вуячич, национален мениджър на Европейски ПРОГРЕС, Борис Златанов, проектен инженер в ЕС ПРОГРЕС, кметът Владимир Захариев, представители на общинското ръководство, директори и представители на общински институции и организации и лица, взели участие в подготовката и реализацията на проекта.

Тържеството започна с посещение на изложбата на картини на Александър Захариев - Казмир и изложбата на кулкли и други играчки на Културния център от Сурдулица във фоайето пред киносалата, а след това продължи в ремонтираната и оборудвана тържествена зала. Най-напред присъстващите поздрави Любен Глигоров от Центъра за култура, а детският хор към ведомството, ръководен от учителя по музика Димитър Русев, изпълни химна на Европейския съюз и няколко народни български песни.

В поздравителното си слово директорът на Центъра за култура Воислав Божилов благодари на ЕС ПРОГРЕС, на общината и на всички, които са дали принос за реализацията на този мащабен проект. Чрез видео-презентация той подробно запозна присъстващите със самия проект и с динамиката на реализацията му. Божилов изтъкна, че ремонтирането на покрива и помещенията в Културния дом е запланувал да реализира още при встъпването му в длъжност и затова изпитва изключително удоволствие, че това сега е реалност.

Поздравявайки присъстващите, кметът Владимир Захариев също изказа благодарност към Европейския Съюз и Правителството на Швейцария, които чрез програмата ЕС ПРОГРЕС реализират проекти в нашата община. Той изказа благодарниост и към Публичното предприятие за строителни площи и пътища от Босилеград, към заетите в СД „Младост", дали голям принос за ремонтирането на помещенията, както и към всички, които пряко или косвено са взели участие. Той изрази надежда и в бъдеще с подкрепата на ЕС и Правителството на Швейцария да се реализират проекти в нашата община.

В речта си Марко Вуячич изтъкна, че с реализацията на този проект ще се подобрят условията за работа в Центъра за култура и добави, че след реализацията на първата фаза от реконструкцията на Културния дом се открива възможност за допълнителни инвестиции и нови проекти.

- Радвам се, че младите хора в Босилеград ще имат по-добри условия да развиват своите таланти, да тачат своята култура и традиция и да развиват мултикултуралността, каза между другото Марко Вуячич и посочи, че ЕС ПРОГРЕС досега е реализирал проекти в общината на стойност от 226 342 евро, чиято основна цел е да имат пряко положително въздействие върху живота на хората. Той оповести, че наскоро ще приключи Програмата ЕС ПРОГРЕС и ще стартира нова Програма ЕС ПРО, която също ще финансират Европейският съюз и Правителството на Швейцария.

Освен Центъра за култура в обекта на Дома на културата се намират и помещенията на Народната библиотека „Христо Ботев", на Центъра за социални грижи и Нова РТВ Босилеград.

*** В Програмата ЕУ ПРОГРЕС са включени 34 общини от югозападната и югоизточната част на Сърбия.**

П.Л.Р.

Има ли решение за „Кобос"?

* „Калинел" си замина, но бурята около оттеглянето му не стихва

След кмета Владимир Захариев, миналата седмица и Невенка Костадинова, председател на Общинският съвет на СНС в Босилеград, свика пресконференция във връзка с оттеглянето на българската фирма „Калинел" от Босилеград. Пред журналистите тя каза, че общинското ръководство и кметът Захариев са виновни за оттеглянето на „Калинел", който от 1 октомври спря производството и изнесе своите машини, а всичките работници (около 100) останаха без работа. Костадинова подчерта, че след оттеглянето на българския инвеститор, отборническата група на СНС в Общинската скупщина в Босилеград е отправила иск до председателя на ОС Славчо Владимиров за свикване на извънредно заседание на общинския парламент, на което да бъде обсъден проблема с „Калинел" и да се изнамери решение, а ОО на СНС вече е подготвил конкретни предложения.

Председателят на местния парламент не свикал заседание, понеже както казва, не били изпълнени условията, тъй като иска трябвало да подкрепят най-малко една трета от съветниците. Той добавя и че кметът и зам.-кметът преди този иск вече са провели среща с министъра на стопанството Кнежевич във връзка с решаването на проблема с „Кобос".

На 4 октомври общината получила от Републиканския институт за кадастър писмо, в което е посочено, че е отхвърлено подаденото обжалване от „Юмко" и е потвърдено, че единствен собственик на парцела и на обекта на „Кобос" е общината.

- „Калинел" се оттегли поради неразрешените имуществени въпроси и загубата от 90 000 евро. Това потвърди по телефона самият собственик Марин Радевски, а изказването му чуха над 30 работници на „Калинел" посредством интерфона на мобилния ми телефон, казва кметът Владимир Захариев. Една от причините е и неизпълненото обещание, което Радевски получил при подписването на договора с Министерството на стопанството миналата година във Враня, когато му казали, че в срок от 3 месеца ще се реши собствеността на „Кобос" и цеха ще му бъде продаден. Отговорни за сегашното положение са тези, които подписаха договор с „Калинел" и му дадоха обещания, а на зам.-кмета Стойков не позволиха да присъства на подписването на договора, казва кметът.

- За нас са най-важни хората и развитието на Босилеград и затова настояваме да намерим решение за проблема. След срещата ни с министъра на стопанството Горан Кнежевич, той отправи писмо до собственика на „Калинел" и го призова да сключи договор с общината за ползване на „Кобос", тъй като тя е единствен собственик на парцела и на обекта. Узнаваме, че и Радевски изпратил писмо до министъра, в което изтъкнал, че не възнамерява да възстановява производството. Той посочил и че въз основа на подписания договор с министерството за реализация на инвестиционни проекти през следващите 3 години е трябвало да получи най-малко 680 хиляди евро, обаче не ги получил. Освен разширяване на производството и ангажиране на 200 работници, най-голяма част от сумата е била предназначена за купуване на „Кобос" от упълномощения представител на така наречения собственик „Юмко". Радевски написал и че от февруари 2016 г. плащал наем на „Юмко". „Доколкото Общината разполагаше с информациите, които Радевски посочил в писмото, и ако бе позволено на зам.-кмета Стойков да присъства на подписването на договора, още тогава щяхме да предоставим „Кобос" на Радевски без наем, а единственото условие щеше да бъде да ангажира работници и да спазва правата им, предвидени със Закона по труда, изтъкна Захариев.

Общината междувременно сформирала работна група, в чийто състав са двама заети в „Калинел" и трима представители на общината, която инициралa среща с Радевски, с цел възстановяване на производството. „Доколкото той не прояви интерес да сътрудничи с нас, ще търсим други инвеститори, а всичко с цел осигуряване на работа и поминък на работниците", казва кметът и добавя, че вече са направили контакти с други инвеститори.

Между другото в съобщението се посочва:

„В разговора по телефона с председателя на ИС на Сръбската прогресивна партия г-н Дарко Глишич получих информация, че СНС не стои зад нападенията, които ОО на СНС в Босилеград отправя срещу легитимно избраното ръководство в нашата община начело с кмета Владимир Захариев. Това ОО на СНС в Босилеград прави самостоятелно, с което губи легитимността си и СНС се дистанцира от каквито и да е изявления и дейности на ОО на СНС в Босилеград напоследък.

"Съгласни сме, че в Босилеград трябва да се води политика за помирение, а не за разединение; политика, която ще допринася за икономическото развитие, а не политика за лична полза; политика на отворени врати, а не политика на постоянни провокации и спънки", е написано в публичното съобщение на зам.-кмета Стефан Стойков.

П.Л.Р.

* Във връзка с обвиненията, които ОО на СНС отправя към кмета Владимир Захариев и общинското ръководство по повод оттеглянето на „Калинел", тези дни зам.-кметът Стефан Стойков излезе с публично съобщение, което обявил след разговора му с председателя на Изпълнителния съвет на Сръбската прогресивна партия г-н Дарко Глишич.

Албания призна българското малцинство

Албанският парламент прие Закон за защита на националните малцинства, в който се признава съществуването и на българското малцинство. Решението бе одобрено със 102 гласа, 10 депутати се обявиха против, а един се въздържа. В Закона за защита на националните малцинства в Албания като такива се признават българското, сръбското, босненското, черногорското, гръцкото, влашкото, ромското и египетското.

Българското малцинство в Албания наброява около 50 хил. души и те са настанени предимно в Преспа, Голо бърдо и Гора.

Министерството на външните работи на Република България приветства гласувания в парламента на Република Албания Закон за защита на националните малцинства.

- Съществуването на българското малцинство в Албания е исторически факт. Официалното му признаване от албанската държава е знак за политическа зрялост и европейски подход на държавническо мислене. Този акт е потвърждение на отличните ни двустранни отношения и отваря нови възможности за сътрудничество, заяви министърът на външните работи на България Екатерина Захариева.

С.Б.

„Българиада във Войводина“

За поредна година Дружеството за български език, литература и култура от Нови Сад организира традиционното мероприятие „Българиада във Войводина“. Проявата ще се проведе на 4 ноември в Дома на културата на Гимназията „Лаза Костич“ в Нови Сад, с начало от 18 часа. Събитието е сред по-значимите за нашето малцинство, а организира се с цел опазване на българската култура, традиция и език.

„В мероприятието ще участват представители на Националния съвет на българското малцинство в Сърбия, който е и негов покровител. Поканени са гости от Пловдив, Посолството на Република България в Белград, представители на общините Босилеград и Димитровград, както и всичките дружества на българите в Сърбия и Войводина, представители на културни центрове, както и училища от Войводина, в които се изучава български език“ – посочи Жаро Евтимов.

С.Б. С.Дж.

РТС да включи програми на малцинствените езици

Обществените медийни сервизи, а преди всички Радио Телевизия Сърбия (РТС) трябва да включат в програмите си и предавания на малцинствените езици, както е предвидено в Закона за обществени медийни услуги, съобщиха от Коалицията на журналистите и медийните асоциации. В препоръките на коалицията в доклад под название „Информиране на езиците на националните малцинства – на страничната писта“ се казва, че Общественият медиен сервиз трябва да се обвърже с въвеждане на програми на албански, босненски, унгарски и български език, както и да подобри програмата на ромски език.

Коалицията поиска и при изготвянето на медийно законодателство да се зачете значението на медиите на гражданското общество, особено в областта на малцинственото и многоезично информиране. Подчертава се, че в процеса на изменение на Закона за националните съвети на националните малцинства е необходимо да се предвидят ясни механизми за стабилно, адекватно и недискриминационно финансиране на медиите, създадени от националните съвети. „Като се има предвид фактът, че медиите на националните съвети са поставени в положение на малцинствени обществени сервиси, е необходимо чрез промени в този закон да се обезпечи и защита на редакционната политика от влиянието на основателите (националните съвети), според логиката, която правното определение за обществени сервизи налага“, пише в документа.

Членове на Коалицията на журналисти и медийни асоциации са Независимото сдружение на журналистите в Сърбия, Независимото дружество на журналистите във Войводина, Асоциацията на независимите електронни медии, Асоциацията на онлайн медиите и Асоциацията Локал прес.

Българският външен министър Екатерина Захариева постави въпроса за връщане на специализираните предавания в сръбските медии за българското малцинство по време на срещата си с президента Александър Вучич в Белград към края на юли тази година.

С.Б.

Радио-телевизия Белград, по-късно Радио-телевизия Сърбия, към края на 70-те години на миналия век започва да излъчва веднъж седмично (всяка неделя) ТВ журнал, предаване на български език в продължение на половин час. Първоначално емисията се излъчва по първа, сетне по втора програма на държавната телевизия.

В навечерието на бомбардировките на СР Югославия през пролетта на 1999. г. Радиотелевизия Сърбия спира излъчването на ТВ журнала на български език.

Първото радиопредаване на български език в Сърбия (Югославия) прозвуча в ефира по вълните на Радио Ниш в новогодишната нощ на 1946 г., една година преди българите да получат официалния статут на национално малцинство. При реорганизация през 50-те години на миналия век предаванията прекъсват, за да се възобновят паралелно с програмата на български език за чужбина, излъчвана от Радио Белград (1958-1960). След едногодишно прекъсване, на 29 ноември 1971 година, Радио Ниш със специфичната си роля да отразява живота и събитията в страната и на международната политическа сцена, политически, стопански, комунални, културни и спортни вести от „българските“ общини, като се включват кореспонденти от Босилеград и Димитровград, българска народна и музика от други жанрове, както и други съдържания.

През 2009 г. се извършва реорганизация на Радиотелевизия Сърбия, в резултат на която Радио Ниш престава да съществува като медия, а само няколко души от сръбската редакция остават да работят като кореспонденти на Радио Белград. Тогава млъкна и предаването на български език и в ефира вече не се чува: „Добър ден, уважаеми сънародници, започват новините на български език...“.

От конкурса на Института за обществено здраве на Сърбия

Признания и за две димитровградски деца

Ивана Петрова с майка си Габриела
Кристиян Ставров с майка си Силвана

Възпитаниците на детската градина в Димитровград Кристиян Ставров и Ивана Петрова получиха похвални грамоти и бяха наградени със съответни подаръци от конкурса, който обяви Институтът за обществено здраве на Сърбия „Милан Йованович Батут“ по повод посветения на правилното хранене месец октомври. Децата получиха признанията за изобразителните си творби, с които са участвали в конкурса. Тръжественото връчване на наградите на окръжно ниво бе организирано преди броени дни в пиротското основно училище „Душко Радович“. Творбите на димитровградските деца, както и на останалите участници на училищна и предучилищна възраст от Пиротски окръг, ще бъдат в конкуренция за получаване на награди на републиканско ниво.

Димитровградският здравен работник Соня Петрова, заета в пиротския Институт за обществено здраве, която се прояви като един от главните организатори на конкурса на окръжно ниво, сподели накратко пред вестника ни целите на конкурса: „Установяването на правилните навици при храненето е важно още от най-ранното детство, особено когато става дума за редовното хранене, както и за разнообразието и продуктите, които се консумират, начина на тяхното производство, транспорт, съхраняване и приготвяне. Основната цел на конкурса е да се подтикне здравно-възпитателната работа в предучилищните ведомства и основните училища по темата за правилното хранене“.

Петрова добави, че според предварителните планове най-добрите творби са промовирани на окръжно ниво, докато най-добрите на републиканско ниво, които наскоро ще бъдат определени, ще се намерят на портала на Института за обществено здраве на Сърбия.

Б. Д.

Щрихи за портрет – Тодор Антов, лауреат на най-значителното общинско признание

Производството на здравословна храна като кауза

Тодор Антов тази година получи най-значителното общинско признание – златна монета на стойност около 500 евро. Признанието му бе връчено на тържествената сесия на Общинския съвет на 21 септември. Антов, при връчването на наградата, пред аудиторията в салона на Центъра за култура откровено сподели, че не се е надявал да получи такова признание, тъй като, както подчерта, „само си е вършил своята работа, съответно – занимавал се със собствения си бизнес".

По-късно пред вестника ни той добави и следното: „Със съпругата ми Славица регистрирахме домакинство за селскостопанска дейност през 2015 г. и започнахме да се занимаваме с производство на здравословна храна. Признанието подразбираме като насърчение за по-нататъшната ни дейност в тази сфера. Преработваме овощия, зеленчуци и горски плодове по традиционен начин и произвеждаме лютеница (айвар), сиропи и други сокове от овощия, конфитюри и мармалади".

На въпроса ни как са започнали, Антов ни разказа следното: „Започнахме след като със Славица купихме един парцел в с. Смиловци. Миналата година стартирахме с малко производство, докато тази година го увеличихме. Имаме конкретни поръчки от Белград. С течение на времето се надяваме да определим действителния асортимент на изделията, които са интересни за пазара".

За района на Стара планина дейният предприемач казва: „Стара планина е един неизчерпаем ресурс на здравословна храна. Именно това бе предпоставката, от която тръгнахме и която ни мотивира да започнем един такъв бизнес. Тази година се ориентирахме предимно към производството на сокове. Определено количество айвар продаваме в Белград. Продуктите ни са абсолютно натурални, без консерванти. В днешно време трудно могат да се намерят такива продукти. Ние се определихме да произвеждаме именно такава храна и засега ни върви".

Уважаваният димитровградски частник е и интелектуалец. Роден е през 1966 година в Димитровград, където се е сдобил с основно и средно образование. През 1991 година се дипломирал в Селскостопанския факултет в Белград, специалност – хранителни технологии. През нещастната за страната ни 1999 г. той започва частен бизнес в родния си град, като открива хлебопекарницата „Оги", която и днес успешно работи. В момента в хлебопеканицата са заети девет души.

С откриването на селскостопанското домакинство в с. Смиловци през 2015 г. семейството Антови създаде нова възможност за домакинствата от този край на Димитровградско, тъй като от тях откупува овощия, зеленчуци и горски плодове, от които прави продуктите с декларацията „здравословна храна".

В обосноваването на решението, въз основа на което на Тодор Антов бе връчено общинското признание, представителите на местното самоуправление в Димитровград между другото посочили и следното: „Селскостопанското домакинство на Антови е участвало на бройни панаири навред из страната, като по този начин е популяризирало Димитровградско като среда, в която се произвежда изключителна здравословна храна, който факт междувременно стана и своеобразен бренд на общината".

Намерението на Тодор Антов е да разширява стопанската и селскостопанската си дейност и да назначи на работа още по-голям брой работници.

Д. С. – Б. Д.

„Царибродски кино и ТВ фестивал"

Раждането на още една културна проява в Димитровград

В началото на седмицата се проведе първото издание на проявата „Царибродски кино и ТВ фестивал", както и на проекта „Телевизионен сериал – поредица нашенци", финансиран от Министерството на външните работи на Република България. Мероприятието организираха Сдружението „Емблема", Интернет порталът ФАР и Народната библиотека „Детко Петров" в Димитровград.

Петър Виденов в разговор за вестника ни изтъкна, че „финалът на проекта е именно учредяването на „Царибродско кино и ТВ фестивал", като по този начин ще започне още едно културно мероприятие в града, където в началото на 20 век е роден световноизвестният режисьор Златан Дудов". Той сподели дълбоката си благодарност за оказаната подкрепа и съдействие при реализирането на проекта на: Министерството на външните работи на Република България, дипломатическите представителства на тази страна в Ниш и Белград, Народната библиотека „Детко Петров" и директора на това ведомство Ясминка Манчева, медийния експерт инж. Горан Славов от Белград, инж. Миодраг Иванов от Димитровград, частния предприемач Благой Васов от Белград, филмовия творец и критик Деян Дабич от Ниш, българския продуцент Слави Димитров, както и на всички сътрудници, дали принос в създаването на поредицата. *Б. Д.*

Две изложби в Босилеград

В Центъра за култура в Босилеград тази седмица бяха открити две изложби. Едната е изложба на картини на босилеградския художник-любител Александър Захариев - Казмир, а на другата са представени кукли и стари детски играчки. Изложбите са поставени във фоайето пред кино-залата в Културния дом, а посетителите ще могат да ги разгледат през следващите десетина дни.

Изложбата на картини на Захариев е организирана по повод 40-годишнината на творческата му дейност. Любителите на изобразителното изкуство в Босилеград имат възможност да се насладят на уникалните пейзажи, които авторът е нарисувал по мотиви от нашия край. Сашо Казмиро, под който псевдоним е известен сред босилеградчани, е участвал в голям брой изложби и пленери в Сърбия и България - Белград, Ниш, Димитровград, Власотинци, Варна, Кюстендил и др. По време на богатата си творческа кариера е печелил голям брой признания и награди, а автор е и на официалния герб на Община Босилеград.

Другата изложба под название „Кукла" е подготвена от

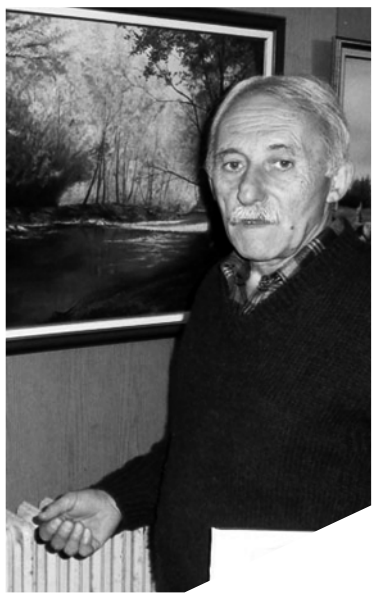

Александър Захариев- Казмир

Културния център в Сурдулица. Представени са различни кукли и други стари детски играчки, събрани от директорката на центъра Сузана Станкович Алексич и ученици от Сурдулица. Изложбата цели да покаже връзката и солидарността между децата и възрастните и разнообразието на куклите, които освен за игра, имат широко приложение - в туризма за сювенири, в театралното изкуство, в медицината за обучение на лекари, в текстилната индустрия за моделиране на дрехи, за тестване сигурността на автомобилите и др.

П.Л.Р.

In memoriam

Димитровград остана без още един художник

В събота (21 октомври) на 46-годишна възраст почина академичният художник Бранислав Бошкович. Бошкович е роден през 1972 г. в Димитровград, където завършва основното си образование. Средно художествено училище завършва в Ниш, а висше - в Художествената академия в Нови Сад. Известно време преподава изобразително изкуство в ОШ „Христо Ботев" и в Гимназията „Св. св. Кирил и Методий" в Димитровград. От 2003 г. работи като художник-изпълнител в Сръбския народен театър в Нови Сад.

За богатата творческа дейност на Бранислав Бошкович свидетелстват изработените над сто сценографии, участията му в бройни пленери и изложби в страната и чужбина, сред които и в пленера „Погановски манастир". Лауреат е на бройни награди за творчеството си.

Бранислав Бошквич бе погребан във вторник в димитровградските гробища.

Вечна и блажена да бъде паметта му!

Над 50 производители на „Вурдиадата" в Бабушница

В Бабушница се проведе шестият пореден гастрономическо-туристически фестивал „Вурдиада", на който пред голям брой посетители от нашата страна, както и от България, Македония, Турция и Словения, се представиха повече от 50 производители от региона.

Директорът на местната Туристическа организация, която бе покровител на мероприятието, Милан Станкович подчерта, че интересът в сравнение с предишните години е най-голям, не само по отношение на участниците, но и по отношение на посетителите. „За нас това е не само среща на производителите, но и място, където се срещат хора от целия регион. Целта ни е не само да срещнем хората, но и да създадем нови контакти между търговци и производители, да се обмени опит. Вурдата стана търговска марка", добави той.

Вурдата е традиционно ястие в нашите краища, а на фестивала бе представена в глинени, порцеланови и дървени съдове. Участниците в изложението се представиха и с множество други продукти, приготвени с вурда - пълнени чушки, баници, салати. Посетителите имаха възможност да опитат и пълнени картофи с вурда, яйца и чушки, пилешко запечено с вурда и яйца, както и торта с вурда.

Традиционната вурда се прави от кисело мляко, което се изцежда, а след това се оставя в съд да зрее. В процеса на зреене се разбърква, а могат да се добавят и други мерудии според вкуса на консуматорите.

Най-известната Лужнишка вурда се приготвя от овче, краве или смесено мляко, като й се добавят и чушки.

В Босилеградско вурдата традиционно се използва за приготвяне на пържено. Чушките се нарязват (може да се добави и лук по желание) и се запържват в загрята мазнина, след това се добавя вурдата, малко сол и разбити яйца. Обиконовено се яде за закуска.

С.Б.

За най-добър производител сред 53-мата участници във "ВУРДИАДА 2017 " е обявена Евица Стойчич от село Драгинац. Лиляна Митич от Бабушница спечели второто място, а Валентина Николич също от Бабушниц, бе на трето място. Златен медал за качество на вурдата получиха Лидия Драгутинович от Горно Кърнино, Дубравка Петрович от Крупъц, както и вурдата под шифър 03854 на производител, който пропусна церемонията по обявяване и награждаване на най-добрите. Тазгодишната „ВУРДИАДА" откриха кметът на Бабушница Драган Виданович и и.д. директорът на Туристическата организация на Община Бабущица Милан Стаменкович.

Горан Китанович

В димитровградския Здравен дом

Ваксиниране срещу сезонния грип

Димитровградският Здравен дом получи 530 дози т. нар. „Ваксигрип ваксини" срещу сезонния грип. Ваксинирането се върши през делничните дни от 7 до 21 часа в превързочния пункт на Службата за спешна помощ.

Лекарят Никола Йорданов сподели, че Световната здравна организация всяка година върши преценка за предизвикателите на грипа и добави, че ваксините за сезона 2017/2018 г. освен грипния вирус от вида АН1 N1, съдържа и вируси от вида АН3 N3 и В. „Грипът е болест, която се пренася бързо. Предизвикват я различни видове вируси, които се променят всяка година. Имунизирането е необходимо. Най-високия риск да се заболее от грип е през периода от октомври до март. Затова сега е оптималното време за ваксиниране, макар че ваксината може да се получи и по-късно, предвид, че необходимото време за придобиване на имунитет е две-три седмици след ваксинирането".

Д-р Йорданов сподели, че на възрастни хора се дава доза от 0, 5 милиграма, докато дозата, която се дава на децата, зависи от възрастта им, сиреч – и на тях може да се даде същата доза, но и по-малка. По думите на лекаря след ваксинирането имунитетът срещу грипни заболявания продължава между 6 и 12 месеца. „Колкото повече хора се ваксинират, толкова е по-малък рискът от пандемия", каза той и добави: „Сезонната тривалентна ваксина се препоръчва особено на високорисковите групи, лицата с хронични аномалии на белодробната и кардиоваскуларната системи, метаболичните аномалии, включително и захарната болест, аномалии на бъбреците, както и при наличие на намален имунитет".

Що се отнася до приоритетните категории лица, които би трябвало да се имунизират, Йорданов каза: „Това са хората, настанени в геронтологични центрове и подобни ведомства от областта на социалната защита, както и заетите в тези центрове, съответно ведомства, след това заетите във ведомствата от областта на здравното дело, както и заетите в обществените служби.

Във връзка с контраиндикациите, които могат да се появят при някои хора след получаването на ваксина, лекарят каза: „Контраиндикации могат да се появят при наличието на алергия на активна супстанция или на която и да било съпътстваща супстанция, както и алергия на яйца. Ваксинирането трябва да се отсрочи, доколкото са налице акутни заболявания, както и при наличието на умерени или силни фебрилности. Усложнения могат да се появят, но те по принцип са много редки и благи и са предимно във вид на оток и червенина в продължение на няколко дни. Едни от реакциите могат да бъдат и блага кашлица, както и течение от носа. Ваксината срещу грип може да се получи във всички стадии на бременността, тъй като не е доказано вредно влияние върху плода и майката. Все пак е най-сигурно, когато ваксината се получи във втория или третия месец на бременността".

Всички лица, които се причисляват към рисковите групи и искат да получат ваксината, трябва най-напред да се обърнат към избрания лекар, който ще установи общото им здравословно състояние.

Б. Д.

30 футболни топки на ФК „Младост"

Ивелин Попов, капитан на българския национален отбор по футбол и член на руския шампион „Спартак" - Москва, направи още едно дарение на босилеградския футболен клуб „Младост". От името на Ивелин баща му Иван Попов подари на клуба 30 футболни топки. Това е поредния жест на известния български футболист, тъй като на мемориалния турнир „Владимир Чипев" и по повод 40-годишния юбилей на ФК „Младост" той дари екипи, футболни топки и др.

От ФК „Младост" благодариха за дарението и пожелаха на Ивелин успех в по-нататъшната му професионална кариера, а в знак на благодарност на баща му връчиха книгата „40 години ентусиазъм", антологията на ФК „Младост". Иван Попов заяви, че заедно със сина му наскоро в България ще открият Спортна академия, в която ще могат да се включат и талантливи деца от Босилеград.

П.Л.Р.

Нови Лади Ниви за Здравния дом и за Общинското управление

Здравният дом в Босилеград и Общинското управление тези дни получиха нови Лади Ниви, които общината е подсигурила със съдействието на съответните министерства. Стойността на всяко от возилата е около 1,2 милиона динара.

„Нивата" за Общинското управление е подсигурило Министерството за държавна администрация и местно самоуправление. Кметът Владимир Захариев казва, че средствата за купуването на возилото са разрешили сегашната премиерка Ана Бърнабич, когато е била на поста министър на държавната администрация и местното самоуправление, и държавният секретар в това министерство Иван Бошняк, а въз основа на иск, отправен от страна на общината. Той изказа голяма благодарност към министерството, с което винаги са имали добро сътрудничество и са реализирали редица договори.

Що се отнася до возилото за Здравния дом, то е осигурено въз основа на спечеления конкурс на Министерството на правосъдието, в който босилеградското здравно ведомство е участвало заедно с още около 1 000 държавни институции, а само 100 са спечелили конкурса. Средствата за купуването на джипа министерството е подсигурило от платени парични глоби.

Директорът на босилеградския Здравен дом д-р Горан Василов изтъква, че полученото возило ще бъде използвано за оказване на медицинска помощ на пациенти в трудно-достъпните планински села.

П.Л.Р.

Един следобед пред селския магазин

В недалечното минало, когато в селата в Димитровградско е имало повече народ, като че ли се е живял един друг живот, живот като в едно голямо семейство. Хората сговорни, винаги готови да помогнат един на друг, радвали се на малките и обикновени неща, на работа тръгвали и връщали се с песен... Днес за съжаление нещата са коренно различни. Освен че селата са обезлюдели и житейските приоритети са се променили – селскостопанската работа се отбягва, понеже се смята за много трудна, а се търси „по-хубав“ и „по-удобен“ живот!

Такава е съдбата и на едно от най-големите и някога най-многолюдни села в Община Димитровград, с. Смиловци. Само допреди 20-ина години тук е кипяло от живот, училището било пълно с ученици, всяка къща била обитавана, а днес, казват местните жители, „дали ще се съберем 50-ина“. Тогава мястото за развлечение на хората били двете селски кръчми, а имало и два магазина. Кръчмите останали в миналото, а двата магазина днес са наследили други два, които се мъчат да устоят на времето. Желанието ни да разберем какъв е живота днес ни заведе до магазина на Слободан Колев, който отнеотдавна е и кмет на селото.

Впечатление ни направи изключително добре зареденият магазин, който по нищо не се различава от така наречените градски магазини и в който можеш да си напазаруваш всичко необходимо. Със снабдяването на магазина Слободан казва, че няма проблеми, тъй като с години е търговец и доставчиците го познават добре, така че без проблеми му доставят стока, трудното е как тя да се продаде. Взима малки количества, които да се продадат за определено време, а не да стоят в магазина. А как стопанисва един такъв магазин в село с малобройно население?! Слободан казва: „Ясно ви е как може да стопанисва като няма клиенти. Слабо! През лятото положението е малко по-добро, идват рибари да ловуват тук на езерата, от време на време минават и туристи и това е“. На въпроса ни дали минават и български туристи, тъй като благодарение на тях напоследък туристическата дейност в общината отбелязва забележителен ръст, Слободан казва, че ги има, но не особено често. Те обикновено посещават манастира „Св. Кирик и Юлита“ недалеч от селото. „Но“, почти натъжено промълви продавачът, „вече идва периода, когато всичко утихва и тогава рядко кой влиза в магазина“. За да сменим посоката на разговора ни към по-весел, захванахме темата намират ли хората време и за развлечения. Тъй като магазинът представлява съборно място, дали всички новини се донасят и разпространяват оттук? „Да, да, и тук е както навсякъде. Сутринта като дойдат за хляб, един казва едно, другия нещо друго, кой каквото чул, видял. Понякога към приказката се добавят някои нови елементи, тя се поукраси и излиза по-интересна за слушателите. Това са нещата, които живота ни тук правят по-разнообразен и весел“, казва нашият събеседник.

Тъй като, както вече казахме, Слободан е и кмет на с. Смиловци, използвахме случая да го попитам какви проблеми в момента измъчват селото и селяните. „Проблемите са бройни – уреждане на пътищата и селски, и махленски. Започнахме от уреждането на селската чешма, а предстои ни поправка на някои махленски пътища, но доколкото има пари в общината, ще можем и да направим нещо, ако не - ще стои да чака по-добри времена. Нали знаете как вървят нещата, ние подемаме инициатива за реализиране на определена дейност, изпращаме иск до Общинския съвет, който на заседанията си решава дали ще ни отпусне средства или не“, казва селският кмет. Все пак най-важното е да не се стои и да се чака, а да се движат нещата, рано или късно ще последват и резултати.

Смиловци е едно от редките села в Димитровградско, където съществува и поща. Слободан ни осведоми, че тя работи всеки делничен ден. Пощаджията стои в помещението до към 10-11 часа, след което тръгва да разнася пратките по селата. Дочули приказки, че ще бъде закрита, но се надяват това да не стане.

Имахме късмета на място да заварим и една компания. Хората тръгнали да свършат някоя работа на нивата, но се отбили до магазина да си пийнат по една бира и след това ще продължат. Бяха като поръчани за нас и разговора веднага започна. Какво ново има, труден ли е живота в селото, ...

„Е, някога в селото кипеше от народ. В кръчмата стояхме до 2-3 часа през нощта. А сега няма кои да се съберат.“ Заприказва ни някогашният кръчмар Синиша Колев, който казва, че се случвало и да преспива в кръчмата, понеже не успявал да „изпъди“ мющериите. Когато най-после те решавали да си тръгнат, то вече било на съмване, той нямал време да ходи до къщи и да се връща обратно, преспивал по няколко часа в кръчмата и започвал новия ден... И все така, с години. На въпроса ни защо е избрал тази професия, той ни разказа и житейската си история, която никак не е лесна. „Работих 17-18 години в Белград като шлосер. Там завърших и за кръчмар. Хубаво си живеех в столицата, обаче 1988 г. се върнах в Смиловци.“ И тук застана, като че ли искаше да смени приказката, обаче хората от компанията го насърчиха да разкрие и причината. А причината била любовта, бившата му невеста го накарала да се завърне в Смиловци и той оставил живота в големия град и дошъл в родното си село. Но уви... Семейния живот не се реализирал. „Съжалявам, но връщане назад няма. Какво сега на тази възраст да направя. Нямам и пенсия. И добитък не мога да гледам, нали трябва „зайре“ да му купя. Имам малко земя, но и нея нямам с какво да обработвам“, оплаква се Синиша. Попитахме го как се препитава. „От надница, помагам на всеки, който ме повика, работя всичко, и гробове копая, за да се прехраня“.

Това е само една от съдбите на хората, които може би и не осъзнават, но играят една изключително важна роля в обществото, опазвайки живота на село. Дали нещата някога ще се преобразят и в селата отново ще се чува детска глъчка и весела песен на овчари, косачи, жътварки... времето ще покаже, но дано дядовите и бащините къщи колкото по-скоро се зарадват на своите обитатели. Живота на село може да бъде и приказен!

Д. Христова

Дейност на СТЦ „Цариброд”

Представители на ведомството участваха в „Дните на Белград в София”

В столицата на България неотдавна се проведе конференция, на която бяха представени актуалните туристически оферти, които предлага Белград. Освен представители на туристическата организация от сръбската столица, на конференцията бяха представени и туристическите потенциали на Град Ниш и на Димитровградска община, а бе представен и хотелът „Стара планина”.

Туристическите потенциали на Димитровградско промотираха представители на местното ведомство Спортно-туристически център „Цариброд”. Особен акцент те сложиха върху мероприятието „Дните на царибродската шушеница”, която тази година ще се проведе през средата на ноември.

От СТЦ „Цариброд” съобщиха, че след конференцията е проведена и среща с туристически агенции в България, с които е разговаряно по темата за организирането на постоянни уикенд екскурзии в Димитровградско. Оказало се, че сред агенциите съществува голям интерес за „Дните на димитровградската шушеница”, така че 10-ина от тях вече са оформили групи, които ще посетят тази проява.

Б. Д.

„Балкан театър фест" – 13 издание

Представени още три пиеси

В рамките на 13-ия международен „Балкан театър фест" бяха изпълнени още три пиеси. Четвъртия спектакъл изнесе Народният театър от Пирот, съответно артистът от този театър Зоран Живкович Жуча. Става дума за монодрамата „Как станах филмаджия", която е написал белградският драматург Зоран Малявич.

Фабулата е на социална тема. Хранислав е почтен „малък човек", който си пожелава в живота да осъществи най-нормалните цели – да се сдобие със съответно образование, намери работа, да се ожени и да има дете, да си построи къща... Той обаче става една от многото „жертви на прехода" – фирмата му рухва, впоследствие на което остава без приходи, а това разрушава и останалите ми блянове в живота. Шурейът, който, това се разбира в края на пиесата, всъщност е бил крадец, един ден му донася камера и Хранислав с нея започва да изкарва пари.

Старият познайник на димитровградската публика Зоран Живкович чрез множество гротескни случки се опитва да разсмее публиката. В това донякъде и успява. Самият той е рижисирал пиесата. Тази година Живкович отбелязва 30 години работа в театъра. От 1987 година до днес в театъра е регистрирал повече от 100 роли.

Димитровградчани се представиха за втори път в БТФ с пиесата си „Женитба". Както е известно, с тази пиеса на Чехов те спечелиха главната награда на последното издание на реномирания международен фестивал на самодейните театри в българския Тополовград. Действието на пиесата е всеизвестна – четирима ергени ухажват една мома. Както и в живота, така и в пиесата, всеки си има своя „тактика", всеки има свои недъзи и предимства. Избраникът на момата е колеблив и накрая се измъква. Няма сватба. Както и всяка една театрална пиеса, така и тази на Чехов има по-широки обществени конотации, сиреч –по комедиен начин отразява обществените и индивидуални съзнания за брачния живот.

В пиесата се проявиха димитровградските артисти: Милан Андреевич, Надица Иванова, Делча Гигов, Славча Антов, Сърджан Христов, Николинка Ранчева, Соня Станулова, Драголюб Пейчев и Йелена Китанова. Малки участия в спектакъла записваха и Драган Веденов и Ненад Гмитров.

Нека да припомним, че пиесата е поставена на сцената от профисионалния режисьор Тамара Янкова, която е по потекло от Димитровград, но живее и работи в София. Също нека да припомним, че с тази пиеса димитровградчани, освен в Тополовград, пожънаха успехи и в междуокръжния преглед на самодейните театри в Лебане тази година, като спечелиха три награди – за най-добра колективна артистична игра, най-добри костюми и най-добра епизодична роля (получи я Надица Иванова).

Последната шеста пиеса в рамките на БТФ изнесоха артистите от Драматично-кукления театър от Враца. Както и винаги, когато играят в Димитровград, така и този път врачанци се представиха като истински професионалисти, макар че театърът им не е с такава „словесна квалификация". Този път те бяха подготвили всеизвестната драма „Нора" на норвежкия класик Хенрих Ибсен. В пиесата, която е поставил на сцената Ник Апър, се проявяват артистите: Камелия Лишковска, Огнян Симеонов, Росица Огнянова, Анастас Попдимитров и Калин Костадинов.

"Нишан"

"Нора"

Ибсен е написал драмата преди повече от 100 години, но тя и ден днешен е актуална, тъй като фокусира вниманието върху вечните теми, каквито са любовта между съпрузите, настояването да се обезпечи финансова благодат, положението на жената в едно общество и шансовете й да се прояви като самостоятелна личност. Само една, разкрита след дълги години, тайна между съпрузите може да се окаже фатална за един брак, който на пръв поглед изглежда стабилен. Ролите на съпрузите по изящен начин изпълниха Камелия Лишковска и Огнян Симеонов, останалите артисти не бяха по-слаби нито за йота.

Връчвайки традиционната грамота в знак на благодарност за участиието в БТФ на врачанци в края на спектакъла, димитровградската актриса Надица Иванова сподели, „че най-доброто е оставено за края", която кратка, но ефектна констатация красноречиво отрази качеството на пиесата.

Нека да припомним, че врачанци са традиционни гости на БТФ и представленията им винаги са едни от най-добрите.

По този начин завърши 13-ия „Балкан театър фест". Този път бе в „малко съкратен вид". Някои от пиесите в тазгодишното издание може би и не бяха на, затвърдилото се през годините, твърде респектиращото ниво на проявата, но условията този път бяха извънредни и трябваше да се подберат спектакли с по-малък брой участници, предвид че тече реконтрукция на сградата на Центъра за култура.

На публиката остава да очаква с нетърпение следващия фестивал, който със сигурност ще бъде по-съдържателен и спекталите ще се следят от салона, който ще придобие изящен вид, съдейки поне според проектантските решения, с които много димитровградчани вече имаха възможност да се запознаят. *Б. Д.*

Иеайло Захариев под под прикритие в Белград

Ивайло Захариев, български театрален и кино актьор, известен с ролята си на доброто ченге под прикритие Мартин в сериала на БНТ „Под прикритие", тези дни е ангажиран със снимането на филма „Южен вятър".

- За първи път ли сте в Сърбия?

Имал съм възможност да ходя в Димитровград и Босилеград свързано с ангажименти от по-рано, но за първи път съм в столицата Белград и много ми харесва.

- Факт е, че хитовия сериал „Под прикритие" се приказва в Сърбия с голям успех. Очаквали ли сте, че ще станете известен и извън границите на България?

Всеки актьор започва кариерата си с чувството, че ще стане известен. Никой не може да знае кога ще се случи това. На някои им се случи по-рано, на някои по-късно. Макар че се очаква и е известно, че работата ни е такава, не можеш да не бъдеш изненадан с известността си. На мен това ми се случи със сериала „Под прикритие", макар че и преди това съм имал запазени роли в театъра и в други филми. Голяма награда за мен е когато видя, че хората в Сърбия следят и харесват моите роли. Случвало се е да ми пишат зрители от Бразилия или Перу и да ми казват колко харесват ролята ми. Това нещо, разбира се, ми прави огромно удоволствие. Но по-голямо удоволствие е, когато в Сърбия се срещам с доволни хора. Сърбия и България са съседи и много ми хареса да имам добри контакти тук. Чувствам се специално.

- В Белград снимате филма „Южен вятър". Кажете ни нещо повече за ролята.

Фимът разказва за събитията на сърбската мафия. Този път ролята ми е по-различна, намирам се от другата страна на закона. За мен бе предизвикателство да се опитам в таква роля.

- Къде се чувствате най-добре - в театъра, киното или от телевизионния екран?

Театъра е специално място. Във всеки момент актьорите имат връзка с публиката - усещат какво тя мисли и как се чувства. От друга страна филмът и киното са също интересни и много съм щастлив когато работя. Някои актьори могат да се определят за театъра или филма - аз не мога да го направя. Това за мен представлява същата дилема като мед или шоколад.

- Активист сте в центъра „Прелом" за борба срещу наркозависимостта. Доволни ли сте с резултатите?

Ако успеем един човек да върнем на верния път - това е успех. Учим за вредата от консумиране на наркотици. Даваме подкрепа. За мен е щастие, когато ми се обади някой с думите, че съм му помогнал да избере верния път и заедно се радваме на успеха.

- Какъв съвет бихте дали на подрастващите?

Да бъдат смели и да бъдат себе си. Днес младите хора са претъпкани с реклами и стават консуматори на всичко. Трябва да разберат своята роля в този свят и да действат в съгласие със своите мечти. Всеки од нас се ражда с известна цел и трябва да бъде смел и да бъде себе си, да е осазнае.

- Със съпругата си Миряна имате две момчета. Имате ли достатъчно време за семейството и какъв сте баща?

Разбира се, че това ми е най-важната роля. Всеки свободен момент провеждам със съпругата ми и с децата. Винаги, когато нямам репетиции, аз съм с тях. Искам да науча синовете си да бъдат смели и да се чувстват добре. Мисля, че съпругата ми и аз сме направили добра работа с децата ни. Разбира се, че и християнската вяра ще бъде полезна за вазпитаването, за всичко трябва да се намери време. В момента мисля, че е съществено да ни гледат и да учат от нашите отношения за любов, смелост и доброта.

Благодаря Ви много на времето, което отделихте за нас, и желая Ви много успехи.

С.Дж.

Живка Милова, главен редактор на списанието на български език в Кипър „БГ Фактор”

Децата на нашите сънародници в Кипър изучават майчин език в неделните училища

Живка Милова, преподавател по български език и литература, е главен редактор на списанието за българите в Кипър „БГ Фактор” и учителка в българско неделно училище в тази малка островна държава. С Живка се срещнахме по време на XIII Световна среща на българските медии в молдовската столица Кишинев.

От колко години живеете в Кипър и защо точно се определихте за тази държава?

- В град Ларнака в Кипър живея от десет години. Заедно със семейството ми решихме да се преселим там просто заради икономически причини, понеже Кипър предлага добри условия за живот и работа, а и самият климат е изключителен - с мека зима и сухо и горещо лято. На мен много ми харесва тази малка островна държава.

С какво сте се занимавали в България преди да заминете за Кипър?

- Аз съм по потекло от Пещера, където завърших основно училище, след това немска езикова гимназия в Пазарджик, а после Великотърновския и Софийския университети. Работех като гимназиален учител по български език и литература в гимназията в Пещера. След влизането на България в Европейския съюз през 2007 година със съпруга ми просто решихме да заминем за Кипър, където в град Ларнака си намерихме работа и останахме да живеем там.

Моля Ви, разкажете ни нещо за списанието „БГ Фактор”?

- Списанието „БГ Фактор” е единствената българска медия в Кипър. Основател и частен издател е нашата сънародничка Ева Иванова от Ларнака, докато аз съм главен редактор. Първия брой на списанието излезе през юни 2016 година. Списанието излиза на два месеца и обработва теми, предимно свързани с живота на българската общност в Кипър - житейски, икономически, образователни, културни и др. На страниците на списанието публикуваме и разговори с изявени наши преселници, теми от областта на бизнеса, репортажи, любопитни статии и др.

Колко българи в момента живеят в Кипър и как са организирани?

- Според неофициални данни в момента на острова живеят между 35 и 40 хиляди българи. Става въпрос за мигранти, които през последните десетина години масово са се заселили в Кипър и то най-много в Северозападната част. Българската общност е организирана в граждански сдружения, към които работят неделни училища. В момента съществуват седем такива сдружения. Осем училища са сформирани по постановление 334. на Министерството на образованието на Република България, докато две работят по Националната програма „Роден език и култура”.

Какво можете да ни разкажете за българските неделни училища в Кипър?

- Освен изучаването на български език и литература, училищата предлагат и редица извънкласни форми на обучение, каквито са фолклор, приложни изкуства, чужди езици и др. Свободно мога да кажа, че учителите се стараят да задоволят най-различни образователни и културни форми. Към всяко училище съществува танцов състав, в рамките на които децата учат български народни танци и песни. В нашите училища предлагаме и следучилищни занимания в следобедните часове и помагаме на децата да пишат домашните си упражнения, а предлагаме им и други извънучебни занимания.

Колко ученици се учат в българските неделни училища в Кипър и дали сред тях има и деца от смесени бракове?

- В момента в нашите неделни училища се учат около 500 деца, голям брой от които са от смесени бракове. Мога да кажа, че сред нашите сънародници съществува голям интерес за тези училища и те получават и голяма подкрепа от хора от смесените бракове.

Милова изтъкна, че за първи път тази година, по споразумение с Великотърновския университет в Кипър е организиран кандидатстудентски

изпит за записване във ВУЗ-овете в България, така че от тази учебна година вече има трима първокурсници от Кипър в университета във Велико Търново.

Българските сдружения в Кипър организират редица културни мероприятия. Едно от тях е и Общобългарският фолклорен фестивал, който тази година ще се проведе за втори път на 29 октомври. „Намерението ни е този фестивал да стане традиционен и международен“, изтъкна Милова.

П.Л.Р.

Почитаме света Петка

Покровителката на дома и семейството е близо до всеки, търсещ нейната помощ

На 27/14 октомври православната църква почита Света Параскева или наричана още от народа Света Петка. В нашите краища празникът е известен и с наименованието Петковден. Светицата е една от най-обичаните и почитани в целия православен свят, близка на българи, сърби, румънци, гърци..., тъй като своята обич и закрила изпраща еднакво на всички. Иконата на Света Петка изобразява млада хубава жена в монахински или царски одежди, с кръст в лявата ръка, а дясната поставена на гърдите. Обикновено иконата е представена в цял ръст. Освен благочестивия й живот и чудотворните й мощи, за всеправославната почит към св. Параскева голямо значение има и нейното име, което на гръцки означава “петък”. Това е денят на кръстната смърт на Спасителя. Монахинята св. Параскева често се изобразява на икони и стенописи редом със св. Неделя в царски одежди - символ на Възкресението в неделния ден.

Света преподобна Параскева е родена в гр. Епиват (земите на днешна Тракия) между Силиврий и Цариград, от родители благочестиви и честни хора. Живее през XI век, просиява с чудни монашески и аскетични подвизи в светите земи на Палестина и завършва земния си път в родния си Епиват, където нетленните й мощи извършват многобройни чудеса.

Когато Източната римска империя пада под властта на латините (след 1204 г.), мощите на преподобна Петка 1238 година били пренесени от Епиват във Велико Търново по нареждане на Цар Иван Асен. През 1393 г., когато столицата пада под османско робство, мощите биват занесени във Видин, но 6 години по-късно, когато и той пада под османска власт, те заминават за Белград в Сърбия. Когато турският султан Сюлейман Великолепни достига и тези земи, тленните останки на светицата 1521 г. биват пренесени в Цариград. През 1641 г. мощите отпътуват за Яш, Румъния, в църквата “Св. Три светители”. По-късно избухва пожар, костите по чудо остават невредими и биват пренесени в новата митрополитска катедрала „Сретение Господне“ в Яш, където пребивават и до днес. Ето защо света Петка се тачи от толкова много народности.

Родена в семейство на заможни родители, още от малка Света Параскева раздавала одеждите си на бедните. След смъртта на родителите й, тя раздала имуществото им на нуждаещите се и се заселила в Ираклийско предградие при усамотения храм “Покров Богородичен”. След пет години отишла да се преклони пред гроба Господен, посетила и други свети места в Палестина, след което заживяла като отшелничка в Йорданската пустиня. Малко преди смъртта си се завърнала в родния Епиват. Две години след това предала на Бога душата си.

Света Петка е покровителка на дома и семейството, на брака и плодовитостта, **на жените и техните домашни дейности** - предене, тъкане, кроене, шиене. Тя помага при телесни болести и недъзи – паралич, очни болести.

Празникът в чест на Света Петка - Петковден, се смята за завършек на лятото и есента, а с това и на активния стопански цикъл. Народа отбелязва Петковден като начало на зимните празници. По традиция се правят молитви (курбани), сборове и служби за здраве и плодородие.

На този ден във всички православни храмове се служни празнична Света литургия. Повече от 30 години продължава традицията по почитане на празника и в с. Смиловци край храма, посветен на св. Петка. Всяка година на този ден край светинята се събират стотици хора, за да прережат обредния хляб в чест на св. Петка и да отправят молитви към нея да продължи да ги подкрепя в живота. Разбира се, традицията не прекъсват и семействата, които от години специално за празника приготвят и раздават молитвена чорба за здраве и духовни сили на всички дошли да почетат празника.

Нека да е честито и на смиловчани и на всички празнуващи, а преподобна Параскева дано продължи да ни укрепва във вярата и да ни дава сили за преодоляване на проблемите!

Подготви:
Д. Христова

Отзвук

Да не се забрави кой още е заслужен за октриването на галерията

Уважаеми приятели от вестник „Ново Братство”,

Обаждам се по повод интервюто, публикувано в миналия брой на вестника, което журналистът Бобан Димитров взе от доайена на художественото изкуство в Димитровградско, господин Димитър Илиев.

Интервюто ми допадна много, но все пак в този отзвук бих обърнал особено внимание на някои негови части. Може би г-н Илиев, когото лично много уважавам като добър човек и отличен художник, неохотно е изпуснал да спомене и моята милост, когато е говорил за заслугите на отделни димитровградчани за откриването на галерията, но...

След като мине време много събития се забравят или пък се описват по-инак. Бих искал да припомня следните факти. В началото на 90-те години на миналия век легендарният художник от малцинството ни Слободан Сотиров трябваше да устрои изложба в Димитровград. Тогава такива изложби се организираха във фоайето на местния Център за култура. Бях генерален директор на каучуковата промишленост ГИД, когато при мен един ден дойдоха сега вече покойният журналист на „Братство” Стефан Николов и колегата му от Радио Ниш Сретен Игов - Шефа, който обаче може и да потвърди тази приказка. Те споделиха, че Сотиров не иска да експонира в Центъра за култура, тъй като начело на това ведомство бе Зорица Милева. Между Сотиров и Мелева имаше някакъв анимозитет. Тук не бих навлизал в детайли във връзка с тогавашните отношенията между тях.

Николов и Игов ми споделиха идеята как би било удачно Сотиров да устрои изложбата в сегашната сграда на галерията. Но тази сграда тогава не беше галерия, а склад, в който ГИД бе натрупал купища изделия за продан. ГИД всъщност това помещение бе взел под наем от „Търгокооп”, която фирма бе негов собственик. Помолиха ме от помещението да се изнесат изделията, за да би могла да се организира изложбата на Сотиров. Казах им: „Съгласен съм, изделията ще бъдат изнесени, аз съм голям почитател на художественото изкуство и изложба ще се организира не само затова, че вие и приятелите ви желаете това, но и аз”. И наистина така стана. Помещението бързо бе разчистено и Сотиров представи произведенията си в него. Това бе първата изложба, която бе организирана в това помещение, което с течението на времето се превърна в една великолепно уредена галерия, каквато рядко може да се види.

Второ, след домократическите промени в Димитровград, т.е. някъде през октомври 2000 година, застанах начело на тогавашния Изпълнителен съвет на Община Димитровград. Като голям почитател на художественото изкуство и приятел на много художници, бях главен инициатор местното самоуправление да купи помещението от фирмата „Търгокооп” и да го даде за управление на Центъра за култура. Така и стана. Договора за покупко-продажба е в архива на Центъра за култура, предполагам, че може да се намери лесно и да се види, че върху него е сложен и моя подпис.

В една статия, която преди години написа в „Братство” тогавашният директор на ведомството Венко Димитров, са посочени именно тези факти, които сега и аз посочих. Кой е заинтересован може да намери тази статия.

С това писмо исках само да припомня за някои факти или, както обикновено и простичко и ефектно би се казало – „да не се забрави”.

Поздравления за редакцията на „Ново Братство”, който вестник редовно чета и който от десетилетия е част от моя живот и битие.

М-р Михаил Иванов, инженер в пенсия от Димитровград

Конкурс за рисунки на ЕУ ПРОГРЕС за 2018 г.

За единадесета поредна година Програмата за развитие Европейски ПРОГРЕС откри награден конкурс за рисунки на ученици от средните училища и гимназиите от 34 общини в Югоизточна и Югозападна Сърбия на тема “Моят любим европейски проект”. С подкрепата на Европейския съюз (ЕС) и правителството на Швейцария конкурсът се организира с цел насърчване на креативното творчество сред младите в тези райони. Най-добрите творби, които избере експертното жури, ще бъдат включени в календара на ЕУ ПРОГРЕСС за 2018 г., а авторите на избраните творби ще бъдат наградени с лаптоп, таблетни компютри и мобилни телефони. Училището, което бъде обявено за най-добро въз основа на ангажираността при организирането на конкурса и посещенията на проектите, като награда ще получи лаптоп и проектор.

Конкурсът е отворен до 15 ноември 2017 г., а обявяването на победителите, присъждането на наградите и промоцията на календара ще се организира през декември.

Целта на тазгодишния конкурс е младите да се запознаят по-добре с проектите, които се реализират чрез Програмата ЕС ПРОГРЕСС с подкрепата на ЕС и правителството на Швейцария. Задачата на учениците е заедно с учителите си да посетят някои от проектите, да изберат своя любим европейски проект

и след това да го представят по творчески и оригинален начин. По този начин те ще научат повече за подкрепата, която ЕС и правителството на Швейцария осигуряват за социалното и икономическото развитие на общините в югоизточната и югозападната част на страната, а същевременно имат и възможност да станат част от положителни промени в техните общности.

Дейностите на ЕС ПРОГРЕСС, програмата, която допринася за устойчивото развитие на Южна и Югозападна Сърбия, Европейският съюз и правителството на Швейцария подкрепят с общо 24,46 милиона евро. Програмата, която провежда Канцеларията на ООН за услуги по проекти (УНОПС), има за цел да укрепи местната администрация, да създаде по-благоприятна среда за развитие на инфраструктурата и икономиката, както и да подобри провеждането на политиките в областта на социалното приобщаване. В Програмата ЕС ПРОГРЕС са включени общините - Нови Пазар, Иваница, Нова Варош, Прибой, Прийеполе, Рашка, Сйеница и Тутин в югозападната част на Сърбия, както и Прокупле, Блаце, Житораджа, Куршумлия, Лесковац, Бойник, Босилеград, Буяновац, Владичин Хан, Прешево, Сурдулица, Търговище, Брус, Алексинац, Гаджин Хан, Долевац, Мерошина, Свърлиг, Бабушница, Бела палканка и Княжевац в югоизточната част на страната.

П.Л.Р.

Благотворителна акция „С капачка до усмивка”

В Основното училище „Георги Димитров” в Босилеград се провежда благотворителна акция под название „С капачка до усмивка”, която има за цел помагане на деца с увреждания.

В хола на централното училище в Босилеград е сложена голяма картонена кутия, в която учениците даряват най-различни пластмасови капачки. Събраните капачки ще бъдат рециклирани, а получените парични средства ще се използват за купуване на помощни средства и медицински изделия за деца с увреждания, с които да се облекчи всекидневния им живот.

Акцията „С капачка до усмивка” е създадена по инициатива на Ваня Петкович от Нови Сад, еколог и председател на едноименната хуманитарна организация. Особено важно е, че акцията има тройна роля – рециклиране на отпадъци, опазване на околната среда и развитие на хуманност и солидарност при децата и възрастните. Акцията се подкрепя от множество институции и компании, детски градини, училища, факултети, фирми...

П.Л.Р.

Юбилей: Пет години на „Виртуален музей Цариброд“

Интервю с Марян Миланов

Марян Миланов е професор по английски език по потекло от Димитровград, който живее и работи в Ниш. Хората предимно го свързват с блога и групата във Facebook „Виртуален музей Цариброд“, която на 25 октомври отбеляза своя 5-годишен юбилей и обединява всички онези, на които Цариброд им е в сърцето. „Виртуален музей Цариброд“ съхранява историята и културата на Цариброд, на известните личности, на миналото, настоящето и бъдещето на този град.

Как се роди идеята за формиране на този сайт?

„Виртуален музей Цариброд“ бе създаден като едно желание, една идея, един опит да се обединят на едно място всички онези вечни неща, които, когато не са прегазени от времето, са забравени от хората! Неща, които не познаваме или забравяме, а би трябвало да ги запазим за бъдещите поколения. На самото създаване на Виртуалния музей повлияха няколко неща. Всъщност на мен винаги ми беше приятно да слушам приказките на дядо ми за миналото, за живота, когато той е бил млад, за обичаите, събитията, за нашите предци... Аз често го записвах и бележих думите му. След това веднъж, когато бях на село, съвсем случайно в една дървена кутия намерих куп стари снимки, документи, поздравителни картички, писма, сметки... Прекарах дни и нощи, разглеждайки и четейки тези книжа. Някои от тях бяха добре запазени, а някои бяха изхабени и едвам четливи. Сред документите, които и сега пазя, беше разрешително за преминаване на границата от 1950 г., данъчна книжка от Кралството на СХС, лична карта от 1919 г., свидетелство за църковен брак от 1915 г., договор за покупко-продажба от 1899 г., както и военната книжка на моя пра пра дядо от 1893 г.! Имам и няколко турски тапии, които дядо ми беше намерил. Те са написани на арабски език и са от 1860-та година. Благодарение на интернет и определени контакти, успях да преведа някои от тях и да разбера за името на нашия предшественик, за когото и дядо ми не си спомняше. Бях очарован от самия факт, че всички тези неща са съхранявани с такава грижа и че са събирани и пазени в продължение на десетилетия, а някои дори и повече от 150 години. Невероятно е чувството да ги държиш в ръцете си и да си мислиш за това, кога са написани, кой ги е написал, за какво свидетелстват. За съжаление, освен избледелите букви, те остават само неми свидетели за всичко останало. Както и да е, аз научих много неща за своите предци и за родословното ми дърво, което допълнително ме заинтригува да проучавам историята, както на семейството ми, така и на целия край.

Веднъж през 2012 г. моя приятел Марко Стоянович от Лесковац, който е сценарист на комикси и теоретик, ме попита дали искам да напиша текст за Мето Петров, който да бъде публикуван в специалното издание на нишкото списание „Градина“, посветено на авторите на комикси от Югоизточна Сърбия. Приех го с голямо удоволствие, хем защото обичам комиксите, хем защото става дума за велик цариброд ски художник, който, както и аз, е по потекло от Желюша и може да се каже, че сме съседи. За него бях чувал много неща, но исках да науча повече. Седнах пред компютъра, за да намеря в Google някои инфорнмации за Мето, и бях изненадан след като не успях да намеря почти нищо, или просто незначително малко данни, въпреки че се опитвах да търся, както на сръбски, така и на български език. Разбира се, стигнах до текстове за Мето в старите издания на „Братство“, в рецензиите на някои книги и т.н., но самия факт, че в интернет за него нямаше нищо просто ме обезпокои. Всъщност за мен това беше непростимо! Ако в днешно време ви няма в интернет, тогава като че ли не съществувате. Дори и ако някой се интересува и иска да научи за Мето, или за други хора и събития от нашия край, едва ли ще рови по архивите на „Братство“ или ще тършува в някоя библиотека. Просто ще се откаже. Исках да променя това нещо! Тогава не знаех как и в каква форма трябва да го направя, но постоянно мислих върху идеята. Спомних си за моята колекция от стари снимки и документи и си помислих, че всеки от нас има някъде в някой албум или в чекмедже стара снимка, документ, които би искал да сподели с други. И така се роди идеята за създаване на блога „Виртуален музей Цариброд“, чрез който да извадим старите снимки от чекмеджета, спомените, старите хора и др. и да създадем съвместна онлайн колекция, която ще оставим на бъдещите поколения. Facebook групата бе естественото следствие на нещата, като най-лесния и най-бързия начин да се разшири тази идея. Останалото, както казват, е история! Пет години по-късно блогът има 113 000 посещения, което за един блог с местен характер е отличен успех, поне според мен! Над 85 статии и разкази, някои от които би били забравени, а някои може би никога не би могли да бъдат разказани. Над 1960 членове на групата във Facebook, безброй прекрасни снимки, коментари, създадени приятелства. Особено съм доволен, че ВМЦ успя да събере това, което аз наричам “Цариброд ска диаспора”. Значи ВМЦ не е само за хората, които живеят в Цариброд, или са родени в него, а живеят някъде другаде (примерно аз), но има и ролята да събужда носталгия и да обединява онези, които имат корени от Цариброд ския край, или поне само приятели от нашия край.

- Миналата година също организирахте една интересна изложба и задвижихте проекта за дигитална библиотека, съответно дигитален архив „Стари Цариброд“. Как се стигна до това начинание?

Както вече споменах, „Виртуалният музей Цариброд“ събра цариброд ската диаспора и така се запознах с Мария Гоцева от София, потомък на известната фамилия Гоцеви. Като наследница на една от най-старите цариброд ски фамилии, която е била част от тогавашния интелектуален елит на града, Мария притежава богат семеен архив на стари снимки и документи, а още по-важното е, че изпитва огромна любов към своите корени и към Цариброд, въпреки че никога не е живяла там. Изследвайки някои теми за блога, научих, че източниците на информации често са били от списанията „Нишава“ и „Цариброд“. Обаче не можах да се добера до тях. Местната библиотека разполага едвам с по някое копие на тези публикации, а запазените оригинали главно се съхраняват в Националната библиотека в София, а една част и в Архива в Пирот. Търсенето на оригиналните източници и информации от Пирот до София изисква много време и пари, така че се свързах с Мария и я помолих да ми сканира някои от текстовете, които ми бяха необходими. Разменяйки материалите, в които тя намираше и доста неща за предците си, стигнахме до идеята всичките стари публикации от списанията „Домашен учител“, „Цариброд“, „Нишава“ и „Клопотар“ да дигитализираме и да ги направим достъпни за всеки. Така се роди идеята за дигиталната библиотека “Цариброд ски периодични издания 1889-1919”, която аз и Мария реализирахме с финансова подкрепа на Националния съвет, а на финала на проекта организирахме и изложба в галерията „Методи Мето Петров“ през март миналата година. След този проект разширихме идеята и освен дигитална библиотека задвижихме дигитален архив „Старият Цариброд“, в който могат да се намерят стари книги в електронна форма, документи, фотографии и др. Съдържанието му непрекъснато се обогатява.

- Какви са плановете за бъдеще, можем ли да очакваме още някои интересни проекти на Виртуалния музей?

Идеите са много, но за съжаление времето не стига. Не искам да обещавам нищо друго освен, че ще се старая и в бъдеще „Виртуален музей Цариброд“ да предлага нови и интересни неща поне във формата на текстове и снимки, а може би и необикновена изложба или книга. Бих искал накрая да поканя всички, които обичат Цариброд, да се присъединят към Виртуалния музей, да изпратят своите истории, текстове, снимки... Нали всички ние сме малките пазители на нашето наследство!

Снежана Джелич

Кръводарителска акция в Бабушница

В деветата кръводарителска акция на Червения кръст в Бабушница и Завода за кръвопреливане от Ниш се включиха 33-ма души. От Червения кръст благодарят на всички, откликнали на поканата и дали принос за успеха на акцията. В кампаниите за доброволно кръводаряване, осъществени през тази година в Община Бабушница, са събрани 370 единици кръв.

Горан Китанович

Злополука в мината в Караманица

Машина преряза ръка на миньор

Миньорът Д.Р. **(на 24 години) от село** Зли Дол е **тежко пострадал на 23 октомври** около 6 часа сутринта в мината Подви**рови** на „Босил метал” в село Караманица.

При все още неуточнени обстоятелства нещастният младеж пострадал от някакво устройство, което му прерязало ръката до над лакатя и му нанесло **други наранявания. Както неофициално узнаваме, Д.Р.** спешно бил закаран в болницата в Ниш, където ръката **му е пришита и в момента не с опасност за живота му.**

Със случката е запозната прокуратората във Владичин Хан, която разследва случая.

П.Л.Р.

Успешно представяне на Стефан Радованов на Софийския маратон

53-годишният босилеградски атлет Стефан Радованов завърши успешно участието си в Софийския маратон - WIZZ AIR SOFIA 2017, който на 15 октомври се проведе в българската столица. Радованов направи изключително бягане, преминавайки дистанцията от 42 км и 195 м за 3 часа, 55 минути и 15 сек и се нареди сред най-успешните състезатели в своята възрастова категория. С изключителния си резултат той подобри личния си рекорд с почти 10 минути, който осъществи на маратона в Белград през април тази година.

* Софийският маратон се организира от 1983 година. Тази година го спечели Бармао Кипроно от Кения с рекорд на трасето от 2 часа, 14 минути и 49 сек. При жените триумфира сънародничката му Рут Матебо, която финишира за време от 2 ч 40 мин и 30 сек.

За успешното си представяне на Софийския маратон Радованов бе награден с медал. Той е пенсиониран офицер и активен член на АК „Младост" Босилеград и постиженията му представляват гордост за АК „Младост" и за цялата община. Атлетът ни разказа, че с участието си в Софийския маратон е приключил с официални състезания през 2017 година.

- Радвам се, че осъществих всичко, което си бях поставил за цел преди началото на тазгодишния сезон, сподели пред „Ново Братство" Стефан Радованов. През тази година участвах в 6 състезания и от всичките спечелих най-престижни отличия. Освен в „Белия крос" в Белгарад и в кроса в Лиг, на които завоювах златни медали, през април се състезавах в Белградския маратон, а след това спечелих и второ място в бягането на 5 000 м в Сремска Митровица, с който резултат се класирах за Балканското първенство за ветерани в Стара Загора. Като член на националния състав на Сърбия на Балканиадата в Стара Загора завоювах сребърен медал в бягането на 10 000 м, изтъкна атлетът.

Радованов е активен спортист въпреки 53-годишната си възраст. Освен че ежедневно провежда тренировки на стадиона „Пескара", той е и активен член на планинарското дружество „Младост" и редовен участник във всички мероприятия, които организира сдружението.

П.Л.Р.

In memoriam

Напусна ни учителят Владимир Стоименов

На 21 октомври босилеградчани се простиха с любимия си учител Владимир Михайлов Стоименов, който почина на 81-годишна възраст. Роден е в село Дукат през 1936 година.

Владимир Стоименов бе прекрасен човек и учител, обичан от своите ученици. През целия си живот бе отдаден на тях и на професията си. Живя достойно, обсипвайки възпитаниците си с много внимание, знания и любов.

„Учителят и дървото се познават по плодовете", казва една народна поговорка. И наистина е така. Много негови ученици са завършили висше образование, следейки съветите и знанията, които той безрезервно им даряваше. Неговия пример трябва да последват и младите му колеги и на учениците си освен знания да дават и житейски уроци.

Владимир Стоименов бе изключителен радетел, общественик и организатор на редица извънкласни дейности, в които участваха и учениците и училището като цяло. Много поколения и днес пазят незабравими спомени от летуванията с учителя им Владимир, който предвождаше ученическите групи на лагери по Черногорското крайбрежие. Стоименов бе и директор на Основното училище „Георги Димитров" в Босилеград, на който пост остана до пенсионирането си. По време на мандата му бе построено ученическото общежитие, а в училището и в общежитието пребиваваха участниците в „ОРА Власина".

По време на богатата си и ползотворна професионална кариера получавал е редица награди и признания. Бил е рецензент на много учебници за основното училище на български език и активен сътрудник на всичките издания на НИУ „Братство" - Братство, Мост и Другарче. И като пенсионер той бе много активен в пенсионерското сдружение в Босилеград. Отстоявайки моралните ценности, той винаги бе готов да помага на другите, съдействаше на колегите си пенсионери и на близките им при набирането на документи, подаването на искове за осъществяване на някакви права, помощи и др.

Владимир Стоименов бе прекрасен съпруг, баща и дядо, а всеки, който го е познавал, е запазил някакъв хубав спомен от него. Зад себе си остави съпругата Радка и децата им Леонид и Ясминка. Синът му Леонид е професор в Електронния факултет в Ниш. Женен е с Татяна, с която имат дъщеря Нина. Ясминка е лекар - специалист по радиология и също живее в Ниш. Омъжена е за Станко, с когото имат две деца - Стефан и Мария.

Поклон пред светлата му памет!

П.Л.Р.

На 02. 11. 2017 година се навършва една година от смъртта на нашия непрежалим

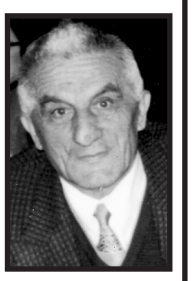

СТАНИША (ПЕНЕВ) МИТОВ
(роден в с. Гложйе, Босилеград)

Благодарим ти за щастливите дни които ни подари.

Почивай в мир!

Опечалени:
съпруга Севда и дъщеря Гордана

На 21 ноември 2017 година се навършва ЕДНА ГОДИНА от смъртта на нашия скъп и незабравим брат

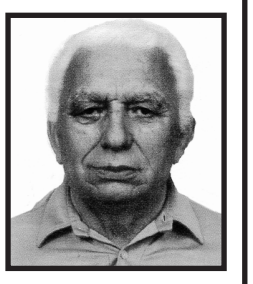

БОРИС ТОШЕВ ГЕОРГИЕВ,
професор

роден през 1939 г. в с. Плоча, Босилеградско, живял в Рума, Войводина

Панихидата ще отслужим на 11 ноември 2017 г. на гробищата Баруновац – Рума.

Мили брате,
Не е за вярване как бързо измина една година, откакто ни напусна, но твоят благороден лик винаги ще живее в нашите сърца. Мъдростта и бодрия дух не те напуснаха до края – беше внимателен и отзивчив. С голяма обич и топлина даряваше всички, а особено децата.

Признат като учен човек от Босилеградския край, той се занимаваше с отговорна професия и зад него останаха поколения добри хора. А когато отивахме в Плоча, не се срамуваше да грабне косата или да се занимава с други кърски работи.

Честно и достойно измина своя земен път. Ще продължим да пазим прекрасните спомени за добрините ти и грижите, с които ни обсипваше. Гордеем се, че имахме такъв брат, чичо, вуйчо и дядо.
Покой на душата ти!

Опечалени: братята и сестрите със семействата си

Тъжен помен

На 8 ноември се навършва ЕДНА ГОДИНА от смъртта на нашата мила майка

МИЛКА ЗАХАРИЕВА
(1936 - 2016)

Панихидата ще отслужим на 4 ноември (събота) от 13 ч. на босилеградските гробища. Каним родни и приятели да ни придружат.

Винаги в сърцата си ще пазим хубавите спомени за теб! Поклон пред светлата ти памет! Почивай в мир!

Децата Владимир и Валентина
със семействата си

Възпоменание

На 28 октомври се навършват ШЕСТНАДЕСЕТ ГОДИНИ от смъртта на

МИЛЕНА БОЖИЛОВА
(1940 - 2001)

В тишината на вечния мир нашата обич е по-силна от забравата.

Благодарим ти за всичко!

Твоите най-близки: съпругът Драган и децата Новица,
Воислав и Елизабета със семействата си

Тъжен помен

На 30 октомври се навършва ЕДНА ТЪЖНА ГОДИНА от смъртта на нашия мил съпруг, баща и дядо

ИВАН ИЛИЕВ - ЦРНКО
(1949 - 2016)

Вечно в сърцата си ще пазим хубавите спомени за теб и за добрините, с които ни даряваше. Благодарим ти за всичко!

Поклон пред светлата ти памет! Почивай в мир!

Твоите най-близки: съпругата Миланка и децата Харалампи,
Хари и Таня със семействата си

До млад монах в самолета сяда страхотна блондинка, кръстосва крака, оглежда се в огледалцето си, пооправя миглите си. После се привежда към чернодрешкото и пита, клепайки с очички:

- Отче, купих на сметка сешоар. Обаче сигурно ще ми го конфискуват на митницата, защото няма да мога да му платя митото. Бихте ли го скрили под расото си, докато минаваме митническата проверка?

- Ох, дъще... Има само един проблем - не мога да лъжа. И ха са ме попитали, ха съм издал заверата.

- Едва ли, отче, вие имате много внушаваща доверие физиономия. Клекнал монахът, съгласил се. Дошло време да слизат. Блондинката го пуснала пред себе си. Когато стигнали до митничаря, той попитал:

- Отче, имате ли да декларирате нещо?

Той се изчервил, но успял да стъкми следния отговор:

- От върха на главата си до кръста нямам какво да декларирам.

Митничарят се зачудил, помислил няколко секунди.

- А от кръста надолу, отче? Какво имате за деклариране?

Попът си признал искрено и с облекчение: - Имам един възхитителен инструмент, създаден за да бъде използван от жените, но до ден днешен не е употребяван.

Митничарят се закискал и махнал с ръка:

- Минавайте, отче, минавайте. Следващият, моля!

***

Стоят двама свещеника и държат плакат, на който било написано: "Отклонете се от пътя си - или ще загинете!" В това време минава една мутра - атеист в Мерцедес и злобно отбелязал: - Религиозни фанатици! - натиснал газта до дупка и след секунди се чуло шляпване във водата. Единият свещеник се обърнал към другия: - Слушай, Митрофан, май трябваше простичко да напишем "Мостът е разрушен!"

***

В черквата влиза младеж. - Отче, искам да се оженя! - Много добре, млади човече, много добре... На колко сте години? - На двайсет и две! - Прекрасна възраст за женитба! А на колко е вашата избраница? - На петнайсет. - Петнайсет? Не, съжалявам, това е невъзможно! Противозаконно е! Младежът леко си отдъхва: - Отче, бихте ли казали това и на баща и? Ето онзи, до вратата, с пушката...

***

Дочуто в църквата: - Чеда мои, не пушете! Защото една цигара води към втора, двете - към цяла кутия, тя - към питие, то - към второ и трето, те заедно - към някоя жена, а после към втора, трета и четвърта... Скача един от миряните, слушащи проповедта, и пита: - Къде, казахте отче, се продават тези цигари?

***

Епископът получил множество сигнали за допуснати грешки от новоназначения свещеник в градчето „Х". Отишъл на място и след като се уверил лично, го извикал на кратко съвещание. – Значи, колега, това, че водите службите по хавайска риза и дънки, вместо расо, мога да Ви го простя... Това, че сте с обеца на лявото ухо и слънчеви очила вместо килимявка - също... Но преди Великден да сложите табела пред църквата „Затворено поради кончината на сина на шефа"... това вече НЕ!!!

***

Две хипита и монахиня пътуват в едно купе. Монахинята е с бинтована ръка и едното пита: - Госпожо, вие водите спокоен живот, как успяхте да си счупите ръката? - Съвсем случайно, изпуснах сапуна в банята, наведох се да го взема, подхлъзнах се и си счупих ръката. Двете хипита кимат съчувствено, след известно време едното пита другото: - А бе, брато, какво е това сапун? - Знам ли? Някакви църковни работи.

Афоризми Симеон КОСТОВ

- Не съществува толкова добра власт, за да не може да бъде тема за сатира, нито пък толкова силна сатира, която може да промени властта.
- Съществува свобода на властта, но не и власт на свободата.
- Окончателните резултати от изборите още не са публикувани. Чакат потвърждение от улицата.
- Орах, копах, не дадоха бирници, пазех овце, изядоха ги вълци, взех пищялка, излязох на улицата.
- Продавам добре запазен пенсионер, специалист за преброяване на гласове. Шифър: ``може и на лизинг``.
- Ухапа ме куче и нищо. То не е единствения ми приятел, който ме е ухапал.
- Телевизията първо ни шокира с лоши новини, а след това пуска реклама за седативи.
- С купена диплома по-лесно се получава държавна служба. Който има за диплома, има и за работно място.
- Все пак историята е добра учителка, ако се има предвид кой я пише.
- Жертвата единствена знае истината, но тя мълкна завинаги.

Здраво бабо Сускье

Да ти завършим мойето путешествийе до Ниш и назад. Ко бай Ганьо до Америку. Да ти одма кажем дека нема срекьу да се возим по убавият пут. Ка човек нема срекьу, куче му се и у рукатку насере. Преспамо и ка унукат да упали колата, оно нещо црвено се упалило. Ока майстора, а он уж заватен, не може за два-три дъна да гьи оправи. Набива цену, рече унукат. Дедо, не дава ти се да се возиш по новият пут, ама барем да се возиш с новият воз. Извадише ми карту и си пойдо. Возат нов, чис, убав, ама само малко путници. Я седо до йеднога нашенца, реко да си поораТимо. Почемо да оратимо, ама ка улезе кондуктерат, он поче да се върти колка йе седал на бробиньало.

– Тия кондуктер много зайебан, рече, нече паре у джеп, а писуйе карте.

– Кво, дава ли карте без паре? – правим се я на улавога.

– Ма йок, тия пише карту и ти наплати колко коща, а я на другьите кондуктерйе сунем некою пару у джеп и се довезем йевтино. Кондуктерат му наплати карту колко требе, а он пуну на нос, расърди се, издупи се и задрема. Я седим и си мислим. Бре, бре, кикво йе време дошло. Све некико наопако, надол с главу. Тия що работи ко що требе „зайебан", лош, а тия що „крадуцка" – добар. Е, бабо Сускье, они не знаю дека некигаш тека се возеомо од Цариброд до Совию и назад. Сунемо на кондуктератога некой лев и стигнемо куде требе. Я не съм знал за туя гяволию и си купи карту у Софию. Йош при купуваньето видо дека нещо нейе наред. Виде жената на шалтерат ква сам замлата, па ми наплати и карту и резервацию. А у возат ка показа картуту на кондуктератога, он зину колка йе видел мечку и ме пита: - Очеш ли да ми дадеш картуту ка стигнемо. Що че ми, ти виде дека имам карту, тети гьу одма. Дадо му гьу и питам тия до мене: – Ма що че му изарчена карта? – Ма че гьу продаде ка му налети некой странац? – рекоше човеци.

Поче и я да се возим за по некой лев. Кочка време се возимо йевтино. Пун воз, а продадене 2-3 карте. И спреше возат за Калотину, не исплати се, нема путници! После прейдомо у мегьународният воз, исто се возимо за по некой лев. А швърцери га скроз растурише од крийенье на цигаре и слично. Иде сабале за Софию, върча се увечер. Завършиш си работу и си дойдеш йевтино. Ама съга и тия воз спреше. Са од Београд до Совию има йедън воз – иде сабале и одма се върча. Отидеш у Совию и мора да се върчаш с Нишкьият аутобус у три по обед и мора да вадиш карту и дебело да платиш. Или мора да преспиш и ютре сабале да си дойдеш с воз. Йевтиното съга стану много, много скупо.

Рабуши

Бабо Сускье, стигомо си, а из возат излезомо само три човека. Домъкну се дома капсал, па лего да се одморим и да промозгам ко сам се провел до Ниш, у Ниш и назад. Искрено да ти кажем за тия неколко дъна – повече ядове од радос. Видо си унищи, видо Ниш, аеродромат, подсети се на младост. Ама све това поквари испрачуваньето на Нишкьият аеродром, беганьето на нашуту младиньу из Сърбию, дооденьето с возат од Ниш... И моят акъл и мойете године. Секьирам се за сваща, водим чужде бригье, исправльам криве Дрине. А и несу за теквия недъгави и заулави ко мене теквая путованья, а само седенье дома или краткье шетнье. Домкьеле, нигде ми те нема, каже народат и много йе прав.

Айд у здравйе, бабо Сускье.

Манча

Ново Братство

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
323.15+659(497.11)z
ISSN 2466-4707 = Ново Братство
COBISS.SR-ID 224701964

Вестник на българите в Сърбия
Първият брой излезе на 15 юли 2016 г.
Издава: Издателство "Ново"Братство",
Ниш, "Кей 29 декември" - 8
Основател на издателството:
Национален съвет на българите в Сърбия

* Директор на Издателството и гл. и отговорен редактор: Мила Васов * Редакция: Бобан Димитров, Петър Рангелов, Даниела Христова, Сунчица Бойкова и Снежна Джелич * Технически редактор и компютърен дизайн: Никола Цветков
* Електронна поща: prelombratstvo@gmail.com

* Телефони: Директор: (тел./факс) 018 242-700,
* Вестникът излиза два пъти в месеца. Ръкописите не се връщат. * Собствени приходи 330-3002545-68, CREDIT AGRICOLE. * Печата: "Врбас Комерц", Кнез Михайло Обренович 47, Ниш, тел./факс 018 576-283; 064 1981 666

ISSN 2466-4707